

Arrest

nr. 266 969 van 20 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2021 tot intrekking van het recht op verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In maart 2014 kwam verzoeker naar België met een visum kort verblijf om het huwelijk van een familielid alhier bij te wonen.

1.2. Op 12 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 7 augustus 2014 en trof tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker en mevrouw M.V. hebben op 20 mei 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij het gemeentebestuur te Brugge. Na een negatief advies van het openbaar ministerie van 10 september 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand op 18 september 2014 de wettelijke samenwoning te registreren.

1.4. Verweerder neemt op 20 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verzoeker wordt op 10 november 2014 gerepatrieerd naar Turkije.

1.5. Verzoeker en mevrouw M.V. treden op 12 december 2014 in het huwelijk in Turkije.

1.6. Op 4 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging.

1.7. Mevrouw M.V. verzoekt om de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte bij het gemeentebestuur te Brugge, doch – na een negatief advies van het openbaar ministerie van 23 maart 2015 – weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 maart 2015 de buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

1.8. Verweerder besloot op 25 juni 2015 geen visum gezinshereniging toe te kennen aan verzoeker. In deze beslissing werd verwezen naar het gestelde in punt 1.7. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediend beroep werd door de Raad verworpen op 8 januari 2018 bij arrest nr. 197 500.

1.9. Het door verzoeker en mevrouw M.V. tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 30 maart 2015 ingestelde beroep bij de rechtbank van eerste aanleg, wordt bij beschikking van 18 maart 2016 ongegrond verklaard.

1.10. Verzoeker komt op 25 augustus 2018 opnieuw op het Belgisch grondgebied toe en is in het bezit van een visum kort verblijf, afgegeven door de Duitse autoriteiten.

1.11. Verzoeker dient op 13 september 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgisch echtgenote, mevrouw M.V.

1.12. Verzoeker wordt op 22 maart 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.13. Verzoeker en mevrouw M.V. verzoeken in maart 2019 andermaal om de erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte van 12 december 2014 bij de stad Brugge. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert op 15 juli 2021, na een negatief advies van het openbaar ministerie van 8 juli 2021, opnieuw de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 13 september 2021 een beroep in bij de familierechtbank.

1.14. Op 9 maart 2021 verstuurt verweerder een brief naar de stad Brugge om aan verzoeker te betekenen. Hierin deelt verweerder mee dat er een onderzoek gebeurt met betrekking tot de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht in het kader van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verweerder legt alle hypothesen vermeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet uit en vraagt verzoeker bewijzen voor te leggen indien hij van oordeel is dat hij voldoet aan de betrokken voorwaarden. Tevens vraagt verweerder verzoeker elementen bij te brengen in het licht van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat hij nader toelicht. Ten slotte wordt verzoeker gevraagd om verweerder op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Verweerder neemt dit initiatief na een melding van de stad Brugge dat er een einde is gekomen aan de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote. De voormelde brief wordt aan verzoeker betekend op 15 mei 2021.

1.15. Op 8 juni 2021 stuurt verzoeker via zijn raadsman een brief met argumentatie en overtuigingsstukken voor het behoud van het verblijfsrecht.

1.16. Verweerder neemt op 23 augustus 2021 een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

[...]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht na indiening van een bijlage 19ter dd. 13.09.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 met zijn vermeende echtgenote, V.M.R.U. ([...]), van Belgische nationaliteit. Betrokkene werd op 22.03.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Yunak (Turkije) op 12.12.2014. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van West-Vlaanderen op 08.07.2021, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge op 15.07.2021 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk zou dan ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 WIPR).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 09.03.2021 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. Het ingestelde onderzoek naar betrokkenes humanitaire elementen baseerde zich op artikel 42quater, §1, derde lid van de wet daar de Stad Brugge op 19.02.2021 melding maakte van het einde van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter, gelet op het gegeven dat het huwelijk inmiddels niet kon worden erkend in België, en gelet op het gegeven dat de finaliteit van het aangehaalde wetsartikel overeenstemt met de bewoordingen van art. 74/20, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten. Het onderzoek werd hem betekend op 15.05.2021. Betrokkene maakte daarop via zijn raadsvrouw volgende stukken over:

- Schrijven advocaat dd. 08.06.2021

- Huurovereenkomst dd. 15.01.2021

- Attest OCMW Brugge dd. 18.05.2021; arbeidsovereenkomst betrokkene bij Bombardier dd. 18.11.2020 en bijhorende loonfiches Bombardier/Alstom; attest van tewerkstelling Dana dd. 15.01.2020 voor de periode van 19.11.2018 tot 07.01.2020.
- Attest van inburgering dd. 16.11.2020 en taalcertificaat NT2 Waystage Schriftelijk dd. 22.02.2019
- Attest van gezinssamenstelling dd. 01.05.2021 van betrokkenes broer, schoonzus en neefje; F+ kaart van betrokkenes broer, B.N.; verklaring T.B.
- Verklaring gezin B. – V.C., schoonouders van betrokkenes broer, en diens identiteitskaarten

Ons schrijven vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+ kaart."

Voor wat de humanitaire situatie van betrokkene betreft: betrokkene is volgens de aankomstverklaring dd. 12.09.2018 en het toen voorgelegde paspoort in België aangekomen op 25.08.2018 en heeft vervolgens verblijfsrecht verkregen naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging. Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 23.09.2018) bekijken blijkt dat deze vrij kort is. Betrokkene is heden 34 jaar, hij is opgegroeid in Turkije en heeft er het grootste deel van zijn leven geleefd, meer bepaald 31 jaar lang. Betrokkene legt evenwel een schrijven van zijn advocaat dd. 08.06.2021 voor, een attest OCMW Brugge dd. 18.05.2021, een huurovereenkomst dd. 15.01.2021, een arbeidsovereenkomst bij Bombardier dd. 18.11.2020 en bijhorende loonfiches Bombardier/Alstom en een attest van tewerkstelling Dana dd. 15.01.2020 voor de periode van 19.11.2018 tot 07.01.2020. Echter, het hebben een job en een daarmee gepaard gaand inkomen, en een dak boven het hoofd (cfr. huurovereenkomst), is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit voorwaarden zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene verkeert bovendien in goede gezondheid en is op economisch actieve leeftijd; hij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken om opnieuw aan de slag te gaan in het land van herkomst. Verder legt betrokkene ook een attest van inburgering dd. 16.11.2020 en een taalcertificaat NT2 Waystage Schriftelijk dd. 22.02.2019 voor. Het volgen van het inburgeringstraject en Nederlandse lessen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is evenzeer nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België dat ze huidige beslissing zouden kunnen verhinderen. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Verder legde betrokkene een attest van gezinssamenstelling voor dd. 01.05.2021 op naam van betrokkenes broer, B.N., zijn schoonzus en neefje, de F+ kaart van betrokkenes broer, een verklaring van zijn schoonzus, T.B. en tot slot een verklaring van de schoonouders van betrokkenes broer, en diens identiteitskaarten. Het hebben van aanverwanten die in België woonachtig zijn en diens familieleden kunnen echter geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van één van hen. Het staat betrokkenen vrij contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken in te plannen. Dat betrokkene zich sociaal, cultureel en economisch heeft willen integreren, is weliswaar zonder meer een positief punt. Het geheel van het dossier doet evenwel besluiten dat de aangehaalde banden met België gedurende afgelopen 3 jaar in elk geval geenszins kunnen opwegen tegen zijn banden met het land van herkomst waar hij meer dan 30 jaar heeft verbleven. Het is meer dan redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, waar zijn ouders nog woonachtig zijn en waar hij eveneens heeft gewerkt als chauffeur (cfr. visumaanvragen dd. 29.07.2015 en 23.07.2018). Het is dus behoudens bewijs van het tegendeel redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de gebruiken van zijn land van herkomst, alsook met zijn familie (onder meer zijn ouders) en sociaal netwerk aldaar. Hij voert in ieder geval geen stukken aan waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Voor wat de gezinssituatie betreft: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het afgesloten huwelijk werd niet erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene en referentiepersoon wonen ook niet meer samen, er is sprake van wederzijdse aantijgingen voor wat de reden van het einde van de relatie betreft. Hoe de vork ook aan de steel zit, het huwelijk werd niet erkend in België en beide partijen zijn het er over eens dat zij geen relatie (meer) onderhouden, waardoor het voorgehouden gezinsleven geen belemmering kan vormen voor huidige beslissing. Betrokkene heeft vervolgens een tijdje ingewoond bij zijn broer en diens gezin en is sinds januari 2021 geregistreerd als alleenstaande. Er is dus evenmin sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en het gezin van zijn broer: betrokkene verschaftte zich een eigen

inkomen en sloot mede het huurcontract af voor de woning waar hij alleen woont. Bovendien blijkt nergens uit het dossier of de voorgelegde stukken dat hij als volwassen persoon omwille van enig gezondheidsprobleem ondersteuning zou vergen van zijn familieleden. Tot slot moet worden vastgesteld dat betrokkene geen kinderen in België heeft, zodat zich ook hier geen probleem met betrekking tot de intrekking van zijn verblijfsrecht stelt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 42quater en 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Samenvatting van het middel:

“Bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker is verweerder niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld en waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenzo mag blijken dat de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeld is op een correcte feitenvinding.

Tenslotte schendt verweerder artikel 42quater van de Vreemdelingenwet én het rechtszekerheid – en vertrouwensbeginsel door na een correct individueel socio – economisch onderzoek, plotsklaps, zonder verzoeker daar ook maar in te horen of diens wederwoord te vragen in toepassing van artikel 74/20, § 2 Vw. diens verblijfsrecht in te trekken.”

III.1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags – of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315, e.v.).

III.2.

In de bestreden beslissing is verweerder van oordeel dat verzoeker op een frauduleuze wijze verblijfsrecht in ons land zou hebben bekomen, quod non. Verzoeker betwist echter formeel dat hij onder valse voorwendselen diens verblijfsrecht bekam.

Dienaangaande wijst verzoeker er in eerste instantie op dat de beslissing van stad Brugge, waarbij er geoordeeld werd dat het huwelijk van verzoeker én mevrouw V., afgesloten te Yunak (Turkije) op 12 december 2014, een 'schijnhuwelijk' betreft, NIET definitief is.

Verzoeker heeft immers een verzoekschrift neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie – en jeugdrechtbank (stuk 10). Deze procedure is momenteel lopende.

Aldus is in deze wel degelijk artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van toepassing, én NIET artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet zoals actueel plots voor het eerst voorgehouden in de bestreden beslissing op de eventuele intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, zoals ten andere ook uitdrukkelijk werd bevestigd in het schrijven van 9 maart 2021 van verweerder aan stad Brugge (stuk 4).

Per aangetekend schrijven van 9 juni 2021 werd door de raadsvrouw van verzoeker uitvoerig zijn socio – economische situatie geduid aan verweerder (stuk 5). Verzoeker kreeg geen beslissing én kon zijn F – kaart behouden waardoor het socio – economische onderzoek resulteerde in de conclusie dat er géén noodzaak was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Na de beslissing van Stad Brugge, die overigens enkel én alleen werd gebaseerd op een negatief advies van het Openbaar Ministerie, volgde er dan, vanwege verweerder, wel een beslissing. Echter, volledig ten onrechte wordt door verweerder plotsklaps – zonder enige ernstige aanleiding en zonder horen of recht op wederwoord van verzoeker – de rechtsgrond gewijzigd van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet naar artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen uiteraard in strijd is met het rechtszekerheids – en vertrouwensbeginzel.

III.3.

Uit de argumentatie van de bestreden beslissing mag duidelijk blijken dat zij het verblijfsrecht van verzoeker intrekken wegens de stelling dat het Openbaar Ministerie zou voorhouden dat het om een 'schijnhuwelijk' zou gaan waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten, dit zou dan verzoeker zijn, kennelijk niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap.

De burgerrechtelijke discussie omtrent het al dan niet hebben afgesloten van een "schijnhuwelijk" komt in de regel toe aan de Burgerlijke Rechtbank én niet aan de RVV, hetgeen ook de reden is waarom verzoeker een procedure bij de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie – en jeugdrechtbank heeft opgestart. Dit neemt evenwel niet weg dat de RVV impliciet wel degelijk een toets dient uit te voeren in het licht van een intrekking verblijfsrecht (naar analogie: RvV 25 april 2019 nr. 220.288).

Zoals hierboven beschreven motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat een advies werd gevraagd aan het Openbaar Ministerie waaruit zou moeten blijken dat sprake is van een schijnhuwelijk in de zin dat minstens één van de echtgenoten kennelijk aan intentie heeft tot het beogen van een duurzame levensgemeenschap, doch louter tot verblijfsrechtelijk voordeel.

Het staat verweerder uiteraard vrij om klakkeloos de inhoud van het advies van het Openbaar Ministerie over te nemen, doch:

- enerzijds moet dit dan correct gebeuren én rekening houdende met de inzake zijnde elementen eigen aan dit dossier;*
- anderzijds blijft het slechts een 'advies' waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken finaal toekomt om de uiteindelijke beslissing inzake de intrekking van het verblijfsrecht te nemen middels eindverantwoordelijkheid voor haar eigen individueel onderzoek ter zake in toepassing van de relevante regelgeving.*

Komt daarbij dat verzoeker de beslissing van stad Brugge, én dus ook het advies van het Openbaar Ministerie, met het oog op een nieuwe beoordeling heeft voorgelegd aan de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie – en jeugdrechtbank. Het feit dat een erkenning van het huwelijk reeds in het verleden werd geweigerd door dezelfde rechtbank doet aan bovengaande geen afbreuk. Het is immers perfect mogelijk a posteriori toch vast te stellen dat, ondanks dat vooreerst het tegengestelde werd vastgelegd, verzoeker én mevrouw V. wel degelijk de intentie hadden / hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, in het licht van de huidige omstandigheden en de actuele situatie. Dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw V. ondertussen beëindigd werd wil evenmin zeggen dat een familierechter niet zou kunnen vaststellen dat de

bedoelingen van verzoeker én mevrouw V. er ab initio op gericht waren een duurzame levensgemeenschap af te sluiten.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar analogie naar een arrest van het Hof van Beroep te Gent van 22 oktober 2015, 2014/EV/66 (stuk 7). Dit arrest betrof een Belg en een Afghaanse die in augustus 2008 in Afghanistan in het huwelijk traden. Op basis hiervan werd door betrokkenen in februari 2009 een visum gezinshereniging aangevraagd, doch dit werd geweigerd daar men concludeerde uit onderzoek door de politie en het parket dat het om een schijnhuwelijk ging. Dientengevolge weigerde ook de Ambtenaar Burgerlijke Stand te Brugge het huwelijk van partijen te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Hiertegen werd vruchteloos beroep aangetekend. De juridische beoordeling als schijnhuwelijk bleef, met bevestiging door de rechtbank en het Hof. Echter, op grond van nieuwe en aanvullende documenten werd het dossier uiteindelijk in 2015 alsnog anders herbeoordeeld door het Hof van Beroep te Gent. Ditmaal werd geoordeeld dat, in het licht van de nieuwe elementen, het in 2008 afgesloten huwelijk toch niet als schijnhuwelijk gezien kan worden en uiteindelijk toch door alle overheden in België dient te worden erkend.

Het Hof oordeelde:

“In het licht van deze door de verzoekers aangevoerde nieuwe elementen in hun onderlinge samenhang kan dan ook niet meer ernstig worden voorgehouden dat de verzoekers kennelijk op datum van hun huwelijksluiting niet de intentie hadden om een duurzame leefgemeenschap te vormen, maar dat integendeel het huwelijk minstens in hoofde van één van de verzoekers werd afgesloten louter om aan de tweede verzoekster verblijfsrechtelijke voordelen te verschaffen welke zijn voorbehouden aan het statuut van de gehuwde persoon.”
(stuk 7).

III.4.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt ontkent verzoeker niet dat hij ondertussen geen koppel meer vormt met mevrouw V.

Echter, de keuze om het huwelijk te verbreken / de relatie te beëindigen ligt / lag niet bij verzoeker. Verzoeker heeft inderdaad de echtelijke woning verlaten, dat klopt, maar verzoeker had geen andere keuze. Zoals hierboven blijkt was de situatie ten huize verzoeker – mevrouw V. onhoudbaar geworden waardoor verzoeker niet evidente beslissingen diende te nemen, voor zichzelf.

Uiteraard wou verzoeker niet zomaar zijn huwelijk opgeven, én heeft hij naar oplossingen gezocht om z'n huwelijk te redden, maar tevergeefs. Gelet op gedrag van mevrouw V. van de laatste maanden (verwijten, bedreigingen, agressiviteit, alcohol, enz...) had verzoeker geen andere keuze dan de echtelijke woning te verlaten. Dit met héél véél spijt in het hart, maar er is / was geen andere oplossing dan elk die zijn eigen weg gaat.

Verzoeker heeft mevrouw V. altijd héél graag gezien. De verklaringen van zijn ex – partner lezen in het advies van het Openbaar Ministerie doet verzoeker dan ook véél pijn. Verzoeker betreurt het bovendien dat hij nooit werd gehoord én dat de beslissing enkel én alleen werd gebaseerd op de verklaringen van mevrouw V. Verzoeker vindt dan ook dat zijn rechten van verdediging in ruime mate werden geschonden, waardoor ook de beslissing van verweerder op losse schroeven komt te staan.

Elk verhaal heeft twee kanten, én het is belangrijk dat ook verzoeker zijn versie van de feiten kan geven. Ook verzoeker was vb. slachtoffer van geweld door mevrouw V. Verzoeker heeft nooit geen klacht ingediend om de gemoederen niet te laten verhitten, én de problemen met mevrouw V. in alle sereniteit op te lossen.

De verklaringen van mevrouw V. zijn trouwens ronduit leugenachtig, én stroken alvast niet met de werkelijkheid. Verzoeker behoudt zich het recht voor om alsnog klacht neer te leggen tegen mevrouw V. wegens lasterlijke aantijgingen.

Waarschijnlijk kan mevrouw V. het einde van haar relatie met verzoeker moeilijk verteren, én probeert ze nu op allerhande manieren 'wraak' te nemen. Het siert haar alvast niet.

Eerst én vooral moet opgemerkt worden dat verzoeker, na het ontvangen van zijn F – kaart in maart 2019, nog tot 30 oktober 2020, dit is ongeveer anderhalf jaar later, onder het echtelijke dak heeft gewoond. De verklaring van mevrouw V., dat de houding van verzoeker na het ontvangen van de F – kaart 'snel' veranderde dient dan ook met een korreltje zout te worden genomen.

De situatie is op 30 oktober 2020 inderdaad wat geëscaleerd. Niet omdat verzoeker mevrouw V. een vuistslag zou hebben gegeven, maar wel omdat de politie, door de zoveelste ruzie van mevrouw V., ter plaatse diende te komen. Voor zijn eigen veiligheid heeft verzoeker dan, in samenspraak met de politie, beslist de gezinswoning te verlaten.

Daarnaast zijn ook de andere verklaringen van mevrouw V. totaal ongeloofwaardig. Mevrouw V. verklaarde namelijk in haar verhoor van 12 juni 2020 dat ruzies niet abnormaal zijn binnen een huwelijk om dan in haar verhoor van 7 januari 2021, na de breuk, te vertellen dat ze 'beschaamd' was om de waarheid te vertellen. Hetgene wat mevrouw V. in haar verhoor van 7 januari 2021 probeert aan te tonen is alvast niet in overeenstemming met haar houding. Hoe kan iemand tegelijk 'beschaamd' zijn én daarnaast alle diensten aanschrijven om bij hoog én bij laag te beweren dat zij het 'slachtoffer' was een schijnhuwelijk? Begrijp wie begrijpe kan...

III.5.

Opmerkelijk in deze is ook het tijdsverloop, samen met de houding van het Openbaar Ministerie / stad Brugge én ook verweerder.

De erkenning van de huwelijksakte werd door verzoeker én mevrouw V. gevraagd in maart 2019. Na toekenning van de F – kaart aan verzoeker ligt het dossier maar liefst twee jaar (!) stil. Er komt geen advies van het Openbaar Ministerie, noch wordt er door stad Brugge een beslissing genomen.

Wanneer men kennis krijgt van het feit dat de samenwoning tussen beide partijen, na bijna zes jaar huwelijk, beëindigd wordt vindt men het opeens belangrijk om op korte termijn een beslissing te nemen. Het advies van het Openbaar Ministerie wordt opgemaakt, louter op basis van eenzijdige verklaringen van mevrouw V., terwijl er met de beslissing van DVZ destijds, om aan het huwelijk van verzoeker én mevrouw V. wél rechtsgevolgen te koppelen, geen rekening wordt gehouden. Verzoeker staat perplex, én heeft zelfs het gevoel dat hij geïntegreerd wordt om hem toch maar, kost wat kost, verblijfsrecht in ons land te weigeren. Dit nota bene terwijl verzoeker volledig geïntegreerd is, hier werkt én dus ook zijn steentje bijdraagt aan de Belgische maatschappij (zie stukken die gevoegd worden in het kader van socio – economische onderzoek, én waarna verweerder verwijst in de bestreden beslissing).

III.6.

Uit tal van elementen blijkt dat verzoeker én mevrouw V., gedurende de jaren van hun huwelijk, steeds een oprechte en duurzame relatie hebben beoogd. Verschillende zaken (zoals vb. de lange duur van de relatie / huwelijk) werden zowel door verweerder / Openbaar Ministerie gewoonweg buiten beschouwing gelaten.

Bij de aanvraag tot erkenning van hun huwelijk in de Belgische rechtsorde werden vb. verschillende stukken aangebracht waaruit de stabiele liefdesrelatie van toen bleek. Verzoeker verwijst naar verschillende foto's die werden genomen op diverse aangelegenheden (stuk 9).

Uit deze foto's mag afdoende blijken dat verzoeker én mevrouw V. elkaar echt wél graag hebben gezien. Ze waren bovendien reeds volkomen geïntegreerd in elkaars families en vriendenkring, én werden ook als gehuwd koppel aanzien door hun dichte omgeving.

III.7.

Verzoeker zijn dossier dient individueel en zorgvuldig te worden beoordeeld, zulks is in casu hoege-naamd niet gebeurd. Bijgevolg is de overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor zij die niet correct heeft beoordeeld én waardoor zij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenzo mag blijken dat de beslissing manifest niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid, noch gestoeld is op een correcte feitenvinding.

Concluderend kan worden aangehaald dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes.

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden manifest geschonden, waardoor dit middel, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond is.

De beslissing van verweerder van 23 augustus 2021, waarbij het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken, dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt immers geen toepassing van voormelde wetsbepaling. Tevergeefs houdt verzoeker voor dat deze wetsbepaling wel in het geding is nu de procedure bij de rechtbank van eerste aanleg die hij aanhangig heeft gemaakt tegen de in punt 1.13. bedoelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 juli 2021 nog lopende is. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat verweerder in dit geval geen toepassing mag maken van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel mist derhalve juridische grondslag en is daarom onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht en de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, kan worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting van verzoeker daarover in zijn verzoekschrift.

2.4. Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de bestreden beslissing toepassing maakt, luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.5. In casu wordt verzoekers verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet ingetrokken, omdat *“Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt [...] dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht.”* Er wordt verwezen naar de in punt 1.13. bedoelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 juli 2021 tot weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, evenals naar het door het parket gevoerde onderzoek en het negatieve advies gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder stelt, gelet op deze elementen, *“de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet [te erkennen] en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code”*. Er wordt geduid dat uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Verweerder wijst erop dat de huwelijksakte blijkt geeft van *“frauduleuze intenties”* van verzoeker, met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht. Er wordt aangegeven dat *“het huwelijk onder valse voorwendsels [werd] aangegaan”*, dat *“betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter”* en dat *“betrokkene eigenlijk nooit een familielid van een Belg [is] geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten”*. Verder werd een beoordeling gemaakt van de persoonlijke elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.6. Verzoeker uit zijn ongenoegen over de gang van zaken. Hij wijst erop dat uit het handelen van verweerder duidelijk blijkt dat laatstgenoemde de intentie had zijn verblijfssituatie te beoordelen in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat hij, vermits hij via een brief van 8 juni 2021 uitvoerig zijn socio-economische situatie had geduid en vervolgens geen beslissing kreeg tot beëindiging van zijn verblijfsrecht, erop mocht vertrouwen dat het socio-economische onderzoek had geleid tot de conclusie dat er geen noodzaak was om het verblijfsrecht te beëindigen. Hij betoogt dat verweerder niet zomaar en plotsklaps de rechtsgrond kon wijzigen van artikel 42quater van

de Vreemdelingenwet naar artikel 74/20 van dezelfde wet, zonder enige ernstige aanleiding en zonder verzoeker hierover te horen.

2.7. Verweerder heeft in eerste instantie inderdaad stappen ondernomen om verzoekers verblijfsrecht te beoordelen in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven, waar erop wordt gewezen dat *“het ingestelde onderzoek naar betrokkenes humanitaire elementen baseerde zich op artikel 42quater, §1, derde lid van de wet daar de Stad Brugge op 19.02.2021 melding maakt van het einde van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon”*. Dat verweerder aanstalten maakte om verzoekers situatie te beoordelen in het licht van voormelde wetsbepaling, houdt evenwel nog niet in dat er in hoofde van verzoeker een gerechtvaardigd vertrouwen kon worden gewekt dat zijn verblijfsrecht enkel zou kunnen worden beëindigd in toepassing van voormelde wetsbepaling. Het versturen van de in punt 1.14. bedoelde brief houdt niet in dat verweerder zou hebben verzaakt aan de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beoordelen vanuit een ander perspectief. Ook kan verzoeker niet voorhouden dat hij er van uit mocht gaan dat hij zijn verblijfsrecht kon behouden, omdat hij *“geen beslissing [kreeg]”*. Het is niet omdat verzoeker niet onmiddellijk na zijn brief van 8 juni 2021 in kennis werd gesteld van een beslissing, dat hij er van uit mocht gaan dat hij zijn verblijfsrecht kon behouden. De bestreden beslissing dateert van 23 augustus 2021 – d.i. tweeënhalve maand na verzoekers brief van 8 juni 2021 – zodat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker onredelijk lang in het ongewisse werd gehouden omtrent zijn verblijfsstatus. Alleszins vindt de bestreden beslissing een wettelijke grondslag in artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet en kunnen beginselen van behoorlijk bestuur niet contra legem spelen.

2.8. Hoewel aldus uit de gang van zaken van verzoekers dossier niet kan worden afgeleid dat verweerder niet langer de mogelijkheid zou hebben gehad om een beslissing te treffen op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, dient wel te worden bekeken of verzoeker – gelet op deze gang van zaken – zijn standpunt afdoende heeft kunnen laten gelden i.v.m. met elementen die in dit verband worden weerhouden. Zoals gezegd maakte de brief zoals bedoeld in punt 1.14. melding van een onderzoek in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de finaliteit van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bewoordingen van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet – voor wat betreft de humanitaire elementen – gelijkaardig zijn. Deze vaststelling in de bestreden beslissing vindt steun in de bewoordingen van deze wetsbepalingen. Zo luidt artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* Artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”* Aldus blijkt dat beide wetsbepalingen voorzien dat verweerder rekening dient te houden met de individuele omstandigheden van de zaak. In het licht hiervan kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig worden geacht, waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker voldoende de kans werd gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten, middels de in punt 1.14. bedoelde brief van 9 maart 2021 waarin hem werd gevraagd elementen en bewijsstukken over te maken in het licht van de diverse §§ van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Alleszins toont verzoeker niet aan welke bijkomende humanitaire elementen hij kenbaar zou hebben gemaakt, indien hem nogmaals de mogelijkheid zou zijn gegeven om te reageren, ditmaal op het voornemen van verweerder om zijn verblijfsrecht in te trekken.

2.9. Verzoeker ventileert zijn overtuiging dat het huwelijk wel degelijk oprecht was, betoogt dat de keuze om de relatie te beëindigen niet bij hem lag, dat elk verhaal twee kanten heeft en dat het zijn ex-echtgenote was die zich agressief uitliet. Hij betwist dat hij frauduleuze intenties heeft getoond om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen genieten. Hij stelt dat zijn ex-echtgenote tracht wraak te nemen, dat zij toch ongeveer anderhalf jaar onder één dak hebben geleefd, dat zij jarenlang een stabiele liefdesrelatie onderhielden, dat uit de neergelegde foto's blijkt dat ze elkaar toch echt graag hebben gezien, dat ze door hun naaste omgeving werden gezien als gehuwd koppel, dat de verklaringen van zijn ex-echtgenote totaal ongeloofwaardig zijn, dat hij diende te vertrekken voor zijn eigen veiligheid, e.d.. De Raad dient te benadrukken dat hij geen rechtsmacht heeft om van dit alles kennis te nemen. Zoals verzoeker ook zelf stelt in zijn verzoekschrift, behoort dit tot de exclusieve bevoegdheid van de *“Burgerlijke Rechtbank”*. Artikel 27 van het WIPR kent geschillen met betrekking tot de niet-erkenning van de buitenlandse akte – die in casu steunt op verzoekers frauduleuze intenties bij het aangaan van een huwelijk – expliciet toe aan de rechtbank van eerste aanleg. De controle op de geldigheid van de

buitenlandse akte behoort met andere woorden toe aan de rechtbank van eerste aanleg (familierechtbank). De controle op de wettigheid van de beslissing tot intrekking van het verblijf komt wel aan de Raad toe. Hij kan met name de motieven controleren die tot de intrekking van het verblijf hebben geleid. In het bijzonder kan hij nagaan of de beslissing tot niet-erkenning van de huwelijksakte afdoende is gemotiveerd, een feitelijke grondslag heeft en of er geen sprake is van een foutieve toepassing van bepalingen van het WIPR. Hij kan echter niet in de plaats van de familierechtbank gaan beoordelen of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk.

2.10. Voor wat betreft de motivering van de intrekking van het verblijfsrecht hekelt verzoeker het gegeven dat verweerder “klakkeloos” de inhoud van het advies van het parket overneemt en dat verweerder in gebreke is gebleven om de eindverantwoordelijkheid te nemen en zijn eigen onderzoek te voeren. Verweerder heeft echter duidelijk de eindverantwoordelijkheid genomen om verzoekers huwelijksakte ook niet te erkennen. Niets verhindert verweerder om hierbij te steunen op het in punt 1.13. bedoelde negatieve advies van het parket, dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad ziet niet in waarom verweerder nog eens een eigen onderzoek zou dienen te voeren daar waar het parket op basis van een politieel onderzoek, één maand voordat verweerder de beslissing trof, een negatief advies gaf voor wat betreft de erkenning van de huwelijksakte van verzoeker, waardoor de ambtenaar van de burgerlijke stand een week na dit advies de beslissing trof om deze huwelijksakte daadwerkelijk niet te erkennen.

2.11. Waar verzoeker erop wijst dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 juli 2021 nog niet definitief is, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch wel op verweerders eigen beslissing om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Verder toont verzoeker niet aan dat verweerder enkel een beslissing op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet zou mogen treffen als de familierechtbank zich heeft uitgesproken over de geldigheid van de huwelijksakte. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat een eerdere procedure bij de familierechtbank is gestrand tegen een eerdere weigering tot erkenning van dezelfde huwelijksakte van verzoeker, zoals verweerder in de nota met opmerkingen ook aanstipt: *“Verzoeker vroeg in maart 2019 opnieuw de erkenning van haar huwelijksakte. Echter werd deze reeds geweigerd op 30.03.2015, en deze weigering werd bevestigd door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brussel per beschikking van 18.03.2013. Indien men de redenering van verzoekende partij zou volgen zou zij het ene verzoek tot erkenning van de huwelijksakte na de andere keunen voeren om zich te kunnen beroepen op een lopende erkenningsprocedure. Dit is niet serieus en gaat in tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet”*. Het door verzoeker geciteerde arrest van het Hof van Beroep te Gent van 22 oktober 2015 doet hieraan geen afbreuk. Voormeld arrest dat betrekking heeft op andermans zaak kadert weliswaar in de mogelijkheid om, luidens artikel 1035 Ger.W., een wijziging of intrekking van een eerdere beschikking te verzoeken, in geval van veranderde omstandigheden, doch in dit arrest wordt geenszins uitspraak gedaan over de (on)mogelijkheid van verweerder om in de omstandigheden, zoals deze thans voorliggen, over te gaan tot een intrekkingbeslissing op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker zijn frustraties uit omtrent de houding van het openbaar ministerie en de stad Brugge, waarbij hij wijst op het tijdsverloop van twee jaar tussen zijn vraag tot erkenning van zijn buitenlandse huwelijksakte en de uiteindelijke beslissing tot niet-erkenning ervan, kan de Raad hiervan alleen maar akte nemen. Hij heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over houdingen van het parket of de stad Brugge inzake verzoekers vraag om zijn huwelijksakte te erkennen. Wel is het zo dat artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing, de emanatie vormt van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).”* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10). Het initieel afleveren van een F-kaart, het voornemen van verweerder om verzoekers verblijfsrecht te beoordelen in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en het lange tijdsverloop tussen verzoekers aanvraag tot erkenning van de

huwelijksakte en de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in dit verband, doen allemaal geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om vast te stellen dat er sprake is van fraude en zich hierbij te beroepen op artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schijnhuwelijk kan immers nooit worden gedekt. Verzoekers ongefundeerde aantijging dat hij het gevoel heeft dat hij *“gevisieerd wordt om hem toch maar, kost wat kost, verblijfsrecht in ons land te weigeren”* kan de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet niet aan het wankelen brengen.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat hij *“volledig geïntegreerd is, hier werk én dus ook zijn steentje bijdraagt aan de Belgische maatschappij”*, kan de Raad enkel vaststellen dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder – overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet – is ingegaan op verzoekers individuele elementen. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Voor wat de humanitaire situatie van betrokkene betreft: betrokkene is volgens de aankomstverklaring dd. 12.09.2018 en het toen voorgelegde paspoort in België aangekomen op 25.08.2018 en heeft vervolgens verblijfsrecht verkregen naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging. Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 23.09.2018) bekijken blijkt dat deze vrij kort is. Betrokkene is heden 34 jaar, hij is opgegroeid in Turkije en heeft er het grootste deel van zijn leven geleefd, meer bepaald 31 jaar lang. Betrokkene legt evenwel een schrijven van zijn advocaat dd. 08.06.2021 voor, een attest OCMW Brugge dd. 18.05.2021, een huurovereenkomst dd. 15.01.2021, een arbeidsovereenkomst bij Bombardier dd. 18.11.2020 en bijhorende loonfiches Bombardier/Alstom en een attest van tewerkstelling Dana dd. 15.01.2020 voor de periode van 19.11.2018 tot 07.01.2020. Echter, het hebben een job en een daarmee gepaard gaand inkomen, en een dak boven het hoofd (cfr. huurovereenkomst), is geen afdoende bewijs van een van integratie in die mate dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, gezien dit voorwaarden zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene verkeert bovendien in goede gezondheid en is op economisch actieve leeftijd; hij kan de verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken om opnieuw aan de slag te gaan in het land van herkomst. Verder legt betrokkene ook een attest van inburgering dd. 16.11.2020 en een taalcertificaat NT2 Waystage Schriftelijk dd. 22.02.2019 voor. Het volgen van het inburgeringstraject en Nederlandse lessen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is evenzeer nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De voorgelegde documenten dienaangaande getuigen niet van een dermate integratie in België dat ze huidige beslissing zouden kunnen verhinderen. Betrokkene heeft enkel het traject afgelegd zoals wettelijk bepaald. Verder legde betrokkene een attest van gezins-samenstelling voor dd. 01.05.2021 op naam van betrokkenes broer, B.N., zijn schoonzus en neefje, de F+ kaart van betrokkenes broer, een verklaring van zijn schoonzus, T.B. en tot slot een verklaring van de schoonouders van betrokkenes broer, en diens identiteitskaarten. Het hebben van aanverwanten die in België woonachtig zijn en diens familieleden kunnen echter geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van één van hen. Het staat betrokkenen vrij contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken in te plannen. Dat betrokkene zich sociaal, cultureel en economisch heeft willen integreren, is weliswaar zonder meer een positief punt. Het geheel van het dossier doet evenwel besluiten dat de aangehaalde banden met België gedurende afgelopen 3 jaar in elk geval geenszins kunnen opwegen tegen zijn banden met het land van herkomst waar hij meer dan 30 jaar heeft verbleven. Het is meer dan redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, waar zijn ouders nog woonachtig zijn en waar hij eveneens heeft gewerkt als chauffeur (cfr. visumaanvragen dd. 29.07.2015 en 23.07.2018). Het is dus behoudens bewijs van het tegendeel redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de gebruiken van zijn land van herkomst, alsook met zijn familie (onder meer zijn ouders) en sociaal netwerk aldaar. Hij voert in ieder geval geen stukken aan waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Voor wat de gezinssituatie betreft: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het afgesloten huwelijk werd niet erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Betrokkene en referentiepersoon wonen ook niet meer samen, er is sprake van wederzijdse aantijgingen voor wat de reden van het einde van de relatie betreft. Hoe de vork ook aan de steel zit, het huwelijk werd niet erkend in België en beide partijen zijn het er over eens dat zij geen relatie (meer) onderhouden, waardoor het voorgehouden gezinsleven geen belemmering kan vormen voor huidige beslissing. Betrokkene heeft vervolgens een tijdje ingewoond bij zijn broer en diens gezin en is sinds januari 2021 geregistreerd als alleenstaande. Er is dus evenmin sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en het gezin van zijn broer: betrokkene verschaftte zich een eigen inkomen en sloot mede het huurcontract af voor de woning waar hij alleen woont. Bovendien blijkt

nergens uit het dossier of de voorgelegde stukken dat hij als volwassen persoon omwille van enig gezondheidsprobleem ondersteuning zou vergen van zijn familieleden. Tot slot moet worden vastgesteld dat betrokkene geen kinderen in België heeft, zodat zich ook hier geen probleem met betrekking tot de intrekking van zijn verblijfsrecht stelt"

Verzoeker gaat geenszins concreet in op de voormelde overwegingen waardoor ze overeind blijven.

2.14. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat er in casu sprake is van fraude en dat aldus toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. De loutere overtuiging van verzoeker dat zijn dossier niet zorgvuldig en individueel werd beoordeeld en dat de bestreden beslissing is behept met verschillende lacunes, maakt nog niet dat dit zo is.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA